

[Undervisningsministeren]

stitutioner afstår typisk fra at give et bud på, hvor mange studerende de kan klare.

Nye institutioner, der stadig er under udbygning, ønsker en tilgangsramme, der svarer til deres udbygningsønsker. Undervisningsministeriet må ved administrationen af adgangsreguleringen sikre, at grundlaget for vurderingen af, hvor mange studerende der kan optages, er nogenlunde ensartet ved de forskellige institutioner.

Sådanne eksempler viser tydeligt de problemer, der opstår ved ressourcetildelingen, problemer, som venstres forslag, der næsten vender tingene på hovedet, ikke vil kunne afhjælpe.

Som jeg sagde i begyndelsen af mit indlæg, blev adgangsreguleringen gennemført i 1977 og uden mange af de problemer, som var frygtet. Det største problem – vel også set fra en liberal tankegang – er stadig de mange afviste fra seminarierne og en lang række andre mellemlange uddannelser og den store arbejdsløshed, vi stadig må forvente blandt en række langvarigt uddannede.

Disse problemer løses kun ved en langsigtet planlægning, hvor udbygning af uddannelses- og erhvervsvejledning går sammen med udvidelser i optagelsestallet ved uddannelser, hvor arbejdsmarkedsvurderinger viser, at der er muligheder for de færdiguddannede, altså først og fremmest de mellemlange uddannelser.

Tilpasninger som dem, der her er tale om, tilvejebringes ikke på én gang, men løbende over en årrække. Det gælder også tilpasningen af ressourcerammerne. Adgangsreguleringsloven er et nødvendigt grundlag for, at denne tilpasning kan gennemføres og gennemføres på en nogenlunde smidig måde.

Men det må atter understreges, at formålet med loven ikke er at opretholde adgangsbe-grænsning. Regeringen vil i det mindste fortsat tilsikre, at den samlede tilgangsramme er så rigelig, at der bliver et uddannelsesstilbud til alle, og at disse tilbud reelt bliver givet alle, således som man har kunnet gennemføre det gennem den koordinerede tilmelding.

Jimmy Stahr (S):

En af forslagsstillerne til dette beslutningsfor-slag, hr. Bertel Haarder, har for nylig skrevet en fremtidsvision, »Danskerne år

2002«. Jeg har læst den med stor interesse og med den pirrende nysgerrighed, der altid omgiver beskrivelser af fremtiden. Jeg kan her bekræfte, at hr. Bertel Haarder ikke alene har kigget i en krystalkugle, men også på andre måder har begrundet sine visioner. Og hr. Bertel Haarder er gået et skridt videre: de fleste spåmænd nøjes med at iagttage og beskriver, men da hr. Bertel Haarder har styringsmuligheder som folketingsmedlem, falder han for fristelsen og vil føre sine spådomme ud i livet.

Det foreliggende beslutningsforslag er be- skevet på side 68 i bogen. Problemerne for hr. Bertel Haarder er bare, at forslaget først er visioneret til 1990'erne. Hvis fremtidsvisionerne er rigtige, er det en betænkelig sag at springe 20 år over. Hvis de er forkerte, er et forslag på grundlag af visionerne endnu mere problematisk, og sådan må jeg bedømme det foreliggende.

Adgangsbe-grænsning til uddannelser er en betænkelig sag, en adgangsregulering kan periodevis forsvares. I adgangsreguleringen ligger en styringsmulighed, og folketinget kan opretholde sin målsætning bl. a. om et rimeligt udbud af uddannelsessteder fordelt over hele landet.

Jeg betvivler, at det foreliggende forslag giver de samme muligheder, faktisk kan forslaget føre til en fuldstændig skæv uddannelsessituation, og vi kan komme i den situation, at vi til sidst står med meget få, men meget store uddannelsessteder.

Jeg synes også, at den enkelte selv bør opdrages til at tage ansvaret for anvendelsen af sit liv, som der står i bemærkningerne. Men jeg mener til gengæld også, at de inden for et så lille område som Danmark lige så godt kan tage ansvaret i Ålborg eller i København som i Århus.

Selvfølgelig skal vi også styre ressourceforbruget, og det synes jeg også vi i høj grad gør inden for undervisningsområdet; men denne ressourcestyring kan udmærket være koblet sammen med en adgangsregulering.

I deres bemærkninger nævner forslagsstillerne også kappestriden mellem uddannelsesstederne. Jeg ved ikke, om hr. Bertel Haarder forestiller sig disciplene dragende rundt til de lærestole, hvor de bedste lærere findes. Dette vil, så vidt jeg kan se, give os enorme problemer, ikke alene som før nævnt i form af få og store uddannelsessteder. Men hvad har